

Splinter Chabot

CONFETTIREGEN

**Uitgever: Spectrum - Vertaalrechten: Bee Rights -
Auto-fictie - 342 pagina's - maart 2020**

CONFETTIREGEN is een ontwapenend en ontroerend verhaal over een jongen genaamd Wobie die opgroeit in een warme en veilige omgeving. Als in een sprookjeswereld. Eenmaal op school komt hij erachter dat zijn enthousiasme volgens sommigen gekooid moet worden, dat sommige kleren alleen voor meisjes bestemd zijn en dat verliefdheid ingewikkelder is dan een hartje tekenen. Aan de hand van drie bepalende ontmoetingen in zijn jeugd, komt Wobie steeds meer over zichzelf te weten. Naarmate hij ouder wordt ontdekt hij langzaam maar zeker dat hij anders is dan zijn broers, anders dan zijn meeste klasgenoten, anders dan wie hij dacht te zijn. Anders dan wie hij wilde zijn. Langzaam sluipt er een grijze mist in zijn leven, en begint hij iets te ontdekken dat eerst genegeerd, vervolgens gevreesd, maar uiteindelijk gevierd wordt. Dit boek is een dagboek van die worsteling en die zoektocht. *CONFETTIREGEN* is niet alleen een geweldig verhaal om te lezen maar ook een belangrijk boek dat verschillende generaties herkenning zal geven en zal raken.

Pers over CONFETTIREGEN:

'Op je 24ste verjaardag een debuutroman uitbrengen, alom lof oogsten en vervolgens maandenlang in de bestsellerlijst staan. Het is niet elke schrijver gegeven. Splinter Chabot kreeg het voor elkaar, dankzij zijn onmiskenbare talent. In *CONFETTIREGEN* beschrijft hij prachtig hoe moeilijk een coming-out is, ook als je opgroeit in een tolerant gezin.' - *Trouw*

'Chabot neemt hier ook de regie in eigen handen, door te tonen hoe je met een krachtige overtuiging en de steun van je omgeving toch je eigen weg kunt volgen.' - *NRC Handelsblad*

Splinter Chabot (1996) is programmamaker, politieke junkie en rasoptimist. Hij studeerde politicologie en theaterwetenschappen aan de Universiteit van Amsterdam. Hoewel de hoofdpersoon in *CONFETTIREGEN* Wobie heet, betreft het een autobiografisch verhaal over Chabots coming-out en de weg ernaartoe. In een tv-programma vertelde Chabot dat hij ondanks de vrijzinnigheid van zijn ouders, toch worstelde met zijn homoseksuele geaardheid en zelfs aan zelfmoord dacht.

CONFETTIREGEN

Splinter Chabot

Leesfragment

[pag.10]

Woord vooraf

Een politiek pamflet schrijven: dat had ik me voorgenomen. Klimaat, duurzaamheid, internationalisering, digitalisering, technologie – gezien vanuit een jeugdig gezichtspunt. Een stem van een nieuwe generatie. Maar dat is dit verhaal niet geworden.

Er kwam iets anders naar voren. Als ik ging tikken kon ik maar over één ding schrijven. Zoals de schilderijen van William Turner een gloeiend licht laten zien, alsof hij de zon heeft kunnen vangen, zo krachtig gloeide dit verhaal in mij. Waardoor ik uiteindelijk niks anders uit mijn beringde vingers kon krijgen dan dit boek. Dit is een portret van Wobie. Van zijn worsteling, van zijn kwetsbaarheid, van zijn twijfels. Het is het portret van een innerlijke reis die hij af heeft gelegd. Een innerlijke reis die hem kilometers ver voerde zonder dat hij ook maar een stap hoefde te zetten. Een reis die ikzelf ook aflegde.

Het is een verhaal geworden over anders zijn. Over het verschil tussen gekozen anders zijn en gedwongen anders zijn. Daar ligt de essentie. Zelfs als iedereen in je omgeving het prima vindt wat je doet of hoe je bent, dat je anders bent, tóch zul je enorm worstelen. Omdat je er niet zelf voor hebt gekozen.

Dit is het dagboek van die worsteling. Voor hen die zelf ook

worstelen, maar misschien bovenal voor de jongeren die aan de zoektocht moeten beginnen of er nog middenin zitten en het fijn vinden om er – al dan niet stiekem – vast over te lezen. Ik vind dat twijfels, kwetsbaarheid en worstelingen misschien een groter podium verdienen dan ze vandaag de dag krijgen.

Zij die anders zijn brengen een samenleving vooruit, geven haar kleur. Zij die anders zijn, zij die tegen de stroom in durven gaan, moeten we omarmen. Omdat ze een samenleving vleugels geven. Omdat ze in staat zijn de onzichtbare regels, kettingen en wetten ervan te doorbreken.

Misschien is het dan toch een politiek verhaal, met als onderwerp datgene wat een samenleving nodig heeft om ook echt te kunnen samenleven – vrijheid. Vrijheid om te zijn wie je diep vanbinnen écht bent. In alle kleuren, facetten en diversiteit.

[pag. 11]

Ik ben Wobie. In mijn wereld regent het glitter en confetti. Vaak knetteren er kerstlichtjes in mijn hoofd, maar soms vindt er ook kortsluiting plaats. Als kind vond ik de wereld wonderlijk, als volwassene nog steeds. Ik huppel, ik spring, ik hou van vrolijkheid en kleur. Maar ik heb ook lang gezocht en geworsteld. Ondanks de steun van mijn omgeving. Maar voordat ik aan mijn ontdekkingsreis begon, mocht ik eerst genieten van mijn jeugd. Mijn wereld was klein, ik kende de wereld buiten mijn directe omgeving niet, zoals de wereld ook mij nog niet kende.

-

[pag. 24]

3.

Ik was jarig, ik werd zes. Het huis sliep, maar ik was klaarwakker. Aan zijn ogen zag ik dat Tijger me feliciteerde. Ik bleef liggen wachten totdat het licht op de gang aanging. Vervolgens zou dan het licht in de badkamer aangaan en papa's of mama's

hoofd om het hoekje verschijnen – en dan was ook voor de rest van de wereld mijn verjaardag begonnen. Of op z'n minst voor de rest van dit huis. Ik kon niet wachten. Als iemand jarig was, mochten er ballonnen en slingers worden opgehangen. Mocht er worden gezongen en kaarsjes worden uitgeblazen. Kon confetti door de lucht zweven. Ik wilde dat er elke dag iemand jarig was in huis, zodat elke dag bijzonder zou zijn en elke dag versierd mocht worden.

Het eerste licht ging aan. Het tweede licht ging aan. De deur werd geopend. Papa's hoofd kwam het hoekje om. Iets moeilijker te herkennen dan normaal, want zijn bril ontbrak. 'Er is iemand jarig!' Ook papa had zin in deze dag, dat was duidelijk. Klarwakker sprong ik op en ging mee. Op je verjaardag werd je opgehaald en mocht je bij mama en papa komen. De grote slaapkamer met in het midden het grote zachte bed waar zij samen in sliepen. Je mocht nooit het bed in. Óf je mocht op de rand gaan zitten, óf je bleef staan, maar ín bed – dat behoorde niet tot de mogelijkheden. Behalve als je jarig was, dan was alles anders. Dan mocht je als feestvarken het bed in kruipen, naar het midden. Rechts zat mama, links zat papa en jij als jarige zat daar veilig tussenin. Ik genoot van het klauteren over de dekens, het dekbed, de kussens. Het leek wel een eindeloze slaapwolk.

Mijn jongste broertje was direct meegegaan. Al even blij. Stiekem hoopte hij vast op veel speelgoed, zodat we na school samen konden spelen. De andere broers waren inmiddels ook opgestaan en namen plaats rondom het bed. Aan het voeteneinde lagen de cadeaus. Zoals altijd prachtig ingepakt – mijn moeder maakte daar serieus werk van. Alsof de pakjes onderling ook een feestje te vieren hadden. Sommige zaten in een glitterverpakking, op andere waren vlinders geplakt, of bloemen. Weer andere waren versierd met grote strikken.

Een cadeautjesbal. Een deel van de verpakking en versiersels herkende ik – mama had de gewoonte om inpakpapier en linten die ze mooi vond opnieuw te gebruiken.

Voordat ik de pakjes mocht uitpakken, werd er gezongen. Met volle overtuiging, al kon niemand echt zingen. Toch glom ik. Ik keek naar papa, naar mama, ik was jarig. Vandaag mocht ik verzinnen en bedenken wat ik wilde. Vandaag

was alles leuk en vrolijk. Vandaag zou de zon schijnen in huis en daarbuiten, ook als de zon zou besluiten om niet te schijnen.

Tussen al die pakjes, in allerlei soorten en maten, lag een klein, rechthoekig cadeautje. Mama had het extra mooi versierd. Er zaten glitters en steentjes op, een lint én een vlinder.

Meestal had ze zich beperkt tot één versiersel, maar dit cadeau had het allemaal. Alsof het extra bijzonder was. Een extra belangrijk cadeau. Een primus inter pares.

Ik pakte het uit, gespannen, maar bovenal ontzettend nieuwsgierig. Wat zouden mama en papa in deze verpakking verstopt hebben? Mijn kleine vingers scheurden het papier

voorzichtig open. Ik kon niet wachten, maar versnelde toch niet, omdat ik de nieuwsgierigheid heerlijk vond. Langzaam kwam een kartonnen velletje tevoorschijn. Toen ik het omdraaide, zag ik wat ik gekregen had. Ik bleef kijken, zonder iets te zeggen. Het cadeau was prachtig.

Het was een rechthoekig kartonnetje met daarop allemaal verschillende plastic plakoorbellen en plastic ringen. Zilver, roze, met glitter en glinster. Sommige hadden de vorm van een dier, zoals een zeepaardje of een zeester. Andere waren rond of rechthoekig. Ik was dolblij, hield het in de lucht en keek naar mijn broers. Kijk!

Na het uitpakken van de cadeautjes kleepte ik me zo snel als ik kon aan, ik wilde terug naar mijn cadeau. Frisgewassen en in mijn verjaardagskleren pakte ik het kartonnetje en liep

naar de spiegel in de badkamer. Het voelde alsof ik eindeloos naar dit moment had uitgekeken! Ik nam het eerste setje en plakte die op mijn oren. Daar zaten ze. In de spiegel zag ik mijn versierde zelf. Die twee zilveren plastic plakoorbellen, alsof ze daar altijd al hadden gehoord. Nu was ik zowel vanbinnen als vanbuiten écht jarig.

Ik liep de trap af naar de eerste verdieping, klaar voor het feestontbijt. De eettafel was een grote pingpongwedstrijdtafel. Hoe onze ouders eraan waren gekomen, wisten we niet, maar we aten er al jaren aan. Hij was gigantisch, we konden er makkelijk met z'n zessen aan eten. In het midden stond een kaarsencircus. Ik nam plaats op mijn verjaardagstroon.

Na het ontbijt werden mijn broertje en ik aan de hand van onze vader naar school gebracht. Mijn vaders hand was een lieve hand, eentje waarin mijn vingers veilig gevangen waren. Het was een hand die me op dit soort dagen veilig naar school bracht. Bij het schoolplein liet hij ons los. In de klas mocht ik op de stoel gaan staan, vuurtorenhoog, en werd er voor me gezongen. Na het zingen mocht ik trakteren, mama had een grote rieten mand met linten versierd en gevuld met chocolaatjes.

De mand werd langzaamaan steeds leger. Met de overgebleven chocolaatjes en een grote kaart met dieren erop mocht ik langs de andere juffen en meesters. In ruil voor mijn traktatie zouden ze dan wat liefs op de achterkant van de kaart zetten. Een landkaart bestaande uit lieve woorden, stickers en kleurrijke tekeningen. Ik voelde me jarig, écht jarig.

In de pauze gingen we verstoppertje spelen. Het viel me op dat de jongens uit de hogere klassen aan het lachen waren. Hard aan het lachen. Sommigen klaptten zelfs naar voren. Waarom moesten ze zo lachen? vroeg ik me af. Zo vreemd was het niet dat wij op onze leeftijd verstoppertje speelden, iets waarvoor zij zichzelf duidelijk te stoer vonden.

Toen ik ze beter bekeek, zag ik dat ze wezen. Ze wezen naar ons, naar onze groep, naar de kinderen die al uit hun verstopplek waren gehaald. Maar toen ik nog beter keek, zag ik dat ze naar mij keken. Konden ze misschien zien dat ik jarig was? Ik begreep het niet en keek naar mijn schoenen. Was ik misschien vergeten mijn veters te strikken en dachten ze dat ik mijn strikdiploma niet had gehaald? Nee, ze zaten in een prachtige lus, een lus als een schoenkus. Ik probeerde te achterhalen wat er dan zo grappig kon zijn en keek naar hun vingers. Ze wezen naar mij. Ik volgde de vingers. Ik had het goed gezien, de vingers wezen naar mij, maar niet zomaar naar mij, ze wezen naar mijn gezicht. Ze wezen naar mijn oren. Alsof daar iets bizars te zien was, iets abnormaals, iets ongehoords.

Met mijn vingers ging ik naar mijn oren. Daar voelde ik wat ze zagen en direct wist ik waarom ze moesten lachen. Die zilveren plastic plakoorbellen. Mijn zilveren plastic plakoorbellen. Ik haalde ze meteen weg en stopte ze in mijn zak.

Toen we na school met papa naar huis waren gelopen en ik thuis aankwam, liep ik de twee trappen naar mijn kamer op. Tussen de andere cadeaus zocht ik naar het kartonnetje op mijn bed. Vervolgens knipte ik met een schaar de verschillende paren los, stopte ze een voor een in andere enveloppes en plakte die dicht.

De volgende dag nam ik de enveloppes mee naar school en deed ze uit aan de meisjes uit de hogere klassen.

Er kwamen steeds meer zaken bij die niet de bedoeling bleken te zijn. Tijdens verkleedpartijen bij klasgenootjes of op school was het niet de bedoeling dat ik koos voor een prinsessenjurk, ook al was een prinsenpak maar saai; veel verder dan een cape en een houten zwaard kwam het niet. Een jurk had tenminste glitters en verschillende stofjes, of kant en kleurrijke versiersels. Dát was pas mooi. Maar hoe ouder ik werd, des te meer mensen vreemd opkeken als ik zoiets aandeed.

Jarenlang had mijn vader me in de meest bonte outfits naar school gebracht. In prinsessenjurken, in een apenpak, in een outfit waarbij ik kleurrijke en glinsterende kroontjes en hoeden op mijn hoofd droeg. Nooit was het een probleem geweest, maar langzaam maar zeker werd het iets waarvoor je je moest schamen. Er waren onzichtbare wetten die voorschreven wat hoorde en wat niet. Mijn ouders hadden mij er lang tegen kunnen beschermen, maar nu kon dat niet meer. Ik was net als mijn klasgenootjes, misschien net wat vaker bezig met vrolijke dingen, maar voor de rest hetzelfde. En toch verdwenen de prinsessenjurken langzaam uit mijn leven.

Ondertussen bleef ik op de basisschool een onhandelbare stuiterbal. Toen ik jaren later op de fiets mijn juf uit groep drie tegenkwam, juf Anneke, vertelde ze dat ik druk was geweest, vrolijk, maar druk. En dat ze een manier had ontwikkeld om dat onder controle te krijgen. Ze had in een winkel bij de knutselpullen gekeken en er tassen vol glitters, steentjes en plastic diamantjes gekocht. Die had ze vervolgens allemaal mee naar school genomen en een deel ervan in haar lade gestopt. 'Je zat vooraan in de klas, met je tafel tegen mijn bureau. Als je dan te druk of te onrustig werd, keek ik je eerst altijd

aan. Soms werkte dat, werd je even rustig.'

Ik wist wel waarom. Ik was zo verliefd op haar. Had haar liefdesbrieven geschreven. Cadeautjes gegeven. Met Valentijnsdag had ik zelfs chocolaatjes meegenomen. Ik deed erg mijn best voor haar. Ze had uitgelegd dat het niet kon. Dat ik nog heel veel moest ontdekken en dat ze al een man had, met kinderen, en dat ze veel te oud voor me was, maar dat ze wel mijn juf kon zijn. 'Mijn lievelingsjuf?' had ik gevraagd. 'Ja!' was haar antwoord geweest. Ik wist nog dat ik de laatste dag van dat schooljaar huilend op het plein stond. Ik hield haar been vast. 'Maak je geen zorgen, de hele klas is overgegaan, dus na de zomervakantie zie je iedereen weer terug.' Maar ze begreep niet dat dat niet de reden was dat ik huilde. Ik was ontroostbaar omdat zij niet mee zou gaan naar groep 4.

'Maar het werkte niet altijd,' ging juf Anneke verder, 'en daarom moest ik andere manieren bedenken. Zo had ik met je ouders afgesproken dat we een boekje bij zouden houden. Een schriftje dat elke dag van huis mee naar school ging, en vice versa. Daarin schreef ik op hoe het in de klas was gegaan, en vervolgens beschreven jouw ouders hoe het thuis was.' Ik weet nog dat ik soms aan het einde van de dag naast haar bureau stond en meekeek met wat ze opschreef. Als ik te druk was geweest, kwam het erin te staan. Ik voelde dan het plezier uit mijn lichaam weglekken, want als mijn papa het zou lezen, zou ik op m'n kop krijgen. Geen twee koekjes bij de limonade als we thuiskwamen. Geen televisie in de avond. Direct naar mijn kamer. Mijn hele dag zou regenachtig en donker zijn als Juf Anneke opschreef dat ik te druk was geweest. Of als ik ruzie had gemaakt op het schoolplein. Dan wist ik al voordat de schooldag was afgelopen dat ik een probleem had. Ik deed gedurende de rest van de dag dan nog wel een poging het goed te maken, maar dat werkte nooit echt. Ik kon iets wat viel in de categorie heel erg, heel erg stout en fout misschien ombuigen naar heel erg stout en fout, maar dat maakte de straf thuis niet veel beter.

Ik wilde me alsnog verontschuldigen tegenover mijn juf. 'Sorry,' floepte ik eruit. Juf Anneke keek me aan. Ik zag hoe ze probeerde te bedenken waarom ik dat zei. 'Sorry voor al die onrust, ik moet een ramp zijn geweest in de klas.'

Ze begon te lachen. Zoals alleen zij dat kon, haar tanden aan de wereld tonend. Ik vond die lach mooi. Nog steeds. 'Nee joh, doe niet zo mal jochie!' Die twee woorden zorgden ervoor dat ik me in één klap weer dat ondeugende jochie voelde. Juf Anneke kon me met twee woorden terugtoveren naar groep drie, naar het moment waarop ik dacht dat ik alles wist, maar zo ontzettend weinig bleek te weten. Het moment waarop ik van haar nog moest leren schrijven, moest leren lezen, moest leren stilzitten. En ik vond het heerlijk. Om weer even dat kleine kind te zijn. Los van zichtbare en onzichtbare regels, los van alles wat me later geleerd was. Ik had opeens weer zin om in de schoolbank te zitten, met haar voor de klas, en dat ze me dan alles opnieuw ging uitleggen. Ik werd weer een beetje verliefd op haar.

'Nee joh! Je was inderdaad druk, maar ik vond het heerlijk. Echt waar! Want je was druk uit vrolijkheid, niet omdat je vervelend was. In het belang van de klas moest ik manieren bedenken om je een beetje onder controle te houden, maar ik kon er ook van genieten. Ben daarna nooit meer zoveel vrolijkheid in één lichaam tegengekomen!' Toen ze dat zei moest ik blozen. 'Als je dan toch te onrustig werd, niet wilde luisteren of niet wilde wachten totdat ook de andere kinderen in de klas hun som gemaakt hadden, dan moest je je tafeltje naar voren schuiven. Voorbij mijn bureau, tegen de muur aan, onder het schoolbord.' Dat wist ik nog wel. Dat was altijd vervreemdend. Dat je loskwam van de klas en verder schoof dan de grens van de juf of de meester. Je kwam dan áchter ze terecht. Zonder uitzicht, kijkend tegen de witte muur. Ik weet nog dat ik mezelf af en toe expres naar voren liet verplaatsen, dat ik dan tegen de muur zat, terwijl de juf dan iets aan het uitleggen was. Heel langzaam draaide ik me vervolgens om. Heel langzaam draaide ik mijn stoel weg van de muur, richting alle ogen uit de klas. Ik wist dat alleen die handeling zelf al voor gelach en onrust kon zorgen. Maar de klas wist ook dat het feestje alleen maar groter werd als ze rustig zouden blijven, niet direct te hard zouden lachen. Als ik dan eenmaal was

omgedraaid, begon ik gekke bekken te trekken. Of ik ging overdreven mee knikken met de juf die iets uitlegde. Ik wist dat het zou werken; de klas zou lachen. Uiteindelijk moest ik dat dan wel bekopen met een teleurgestelde blik van de juf, maar soms had ik dat ervoor over.

‘Maar als je daar dan zat, tegen de muur aan, was zelfs dat niet altijd voldoende,’ ging juf Anneke verder. ‘Op een dag kwam ik erachter. Als je daar zat gaf ik je af en toe een plastic diamant, die je op de muur voor je kon plakken. Of ik gaf je een glinsterende ster. Of een roze sticker. Allemaal zaken die je op de muur kon plakken, van geen uitzicht toch een uitzicht maken en dan werd je rustig. En hoe langer je rustig bleef, hoe meer steentjes, diamantjes, stickers en glitters je van me kreeg. Dat werkte geweldig. Ik kon je alles geven wat glom en blonk, dan leek je drukte weg te vloeien en je focus te liggen op alles wat op de muur geplakt was.’ Ik herinnerde me nog dat ik het geweldig vond, de dingen die ze me gaf. Vond ze bijzonder en prachtig. Wilde ze stiekem mee naar huis nemen. In mijn slaapkamer hangen. Op Tijger plakken. Ik had ze zelfs op mijn huid willen plakken. Omdat die glitters en die glinsters alles vrolijk en kleurrijk konden maken.

[pag. 157]

28.

De zomervakantie was bijna voorbij en ik wilde naar bed. Mama had ik net een kus gegeven, waarna ze had gevraagd of alles goed ging.

‘Ja,’ had ik geantwoord. En was naar boven vertrokken. Ik kwam de tweede trap op en zag papa in zijn schrijfkamer zitten. Schrijversregen klonk.

‘Pap, ik ga naar bed.’ Hij draaide zich om. ‘Dat is goed, jong. Slaap lekker.’ Hij kwam uit zijn schrijfstoel om me een kus te geven.

'Gaat alles goed?' vroeg ook hij. Ik keek hem aan. Het voelde alsof mama en papa mij op iets betrappt hadden, ik vreesde dat ze misschien iets hadden gezien op de computer. Ik hoopte dat ze van me zouden blijven houden, wie of wat ik ook was.

'Ik zou wel wat vaker een knuffel van je willen de komende tijd,' zei ik voorzichtig.

'Dat is goed jong, slaap lekker, ik hou van jou.'